naar du ikke alene at glæde, men ogsaa at gavne Barnet med din lille Gave.

Hvortil bruger Børnene da disse Penge? Ja, der er selvfølgelig Børn, der bringer alle Pengene hjem til deres Forældre, men de allerfleste gaar til Biografteater, Tobak og forskelligt Pjank. Først og fremmest bliver disse Penge dog brugt til Slikkerier. Det er utroligt, hvad der slikkes op af Børn mellem Aar og Dag. Giver man et Barn en Skilling, kan man næsten være vis paa, at det styrter hen til det første det bedste Udsalg og omsætter Pengene i Chokolade, Lakrids o. lign.

Det er ikke endt med, at Barnet ødelægger Mave og Tænder af alle de søde Sager, men hvad der er endnu værre, er den moralske Skade, det forvolder. Der er i vor Tid en Tilbøjelighed til at lade staa til, at tilfredsstille øjeblikkelige Ønsker og Nydelser, og denne næres i høj Grad gennem den grimme Vane at købe Slikkerier. Den modarbejder ogsaa Sparsommelighed. Barnet faar ingen Respekt for de mange smaa Mønter, de mange smaa Bække, der samlede kan blive til en Aa, til en lille Kapital. Det vilde være til stor Gavn for Barnet, hvis man kunde aabne dets Øje derfor.

At Børn aldrig burde ryge, derom er vist alle enige og sikkert ogsaa om, at det vilde være heldigt, om deres Besøg i Biografteatrene kunde indskrænkes..

I Barneaarene er det Chokolade, Lakrids og den Slags Smaaønsker, man tilfredsstiller, men Ønskerne og Vanerne bliver større og farligere med Aarene. Slikkeri og Biograf bliver til Spiritus, Pynt, Conditorier, Variétéer, Beværtninger o. l. mere eller mindre gode Fornøjelser, og de unge, der i Barneaarene har givet efter for deres mange smaa Uvaner, der ikke har lært at nægte sig selv et øjeblikkeligt Ønske, de formaar heller ikke senere at beherske deres Tilbøjeligheder.

Man vil maaske tænke, at det vedkommer ikke Giveren, hvortil Barnet bruger de Penge, man giver det, det maa blive Forældrenes Sag; det er dem, der skal opdrage Børnene, og det er dem, der har Ansvaret herfor. Det vilde jo være det nemmeste, hvis man kunde skyde hele Ansvaret over paa Forældrene. Men har ikke alle vi, der paa forskellig Maade kommer i mere eller mindre Berøring med Barnet, Lod og Del i dets Opdragelse! Desværre er mange Forældre saa optaget af den daglige Kamp for Tilværelsen, at de ikke kan tage sig saa meget af deres Børns Opdragelse, som de gerne vilde og burde. Disse Børns Opdragelse falder til Dels uden for Hjemmet og bliver præget af den tilfældige mere eller mindre gode Paavirkning, de kommer under. Derfor har man ikke i det foreliggende Tilfælde Lov til at tænke, at det vedkommer ikke Giveren, hvortil Barnet bruger disse Penge. Der er nemlig et Ansvar forbundet hermed, thi man udsætter Barnet for en Fristelse.

Den Fare er der jo ved disse saakaldte Drikkepenge, at Forældrene ikke kan kontrollere dem. Hvis Barnet derfor paa Grund af daarlige Tilbøjeligheder eller slette Kammeraters Paavirkning falder for den Fristelse at bruge Pengene, kommer Barnet let ud i et løgnagtigt Forhold til Forældrene, idet det helt eller delvis skjuler for dem, at det har modtaget Penge, eller det maaske dækker sig bag en Løgn. At det er et farligt Skraaplan for et Barn at komme ind paa, behøver vist ikke nærmere Forklaring.

Men naar man erkender, at det er urigtigt at give Børn Drikkepenge, da melder det Spørgsmaal sig: Er der da ikke en anden Maade, hvorpaa jeg kan vise Barnet en lille Venlighed. De mange smaa Drenge og Piger, der tit i en tidlig Alder bliver kastet ud i Kampen for Tilværelsen, der ofte maa slæbe paa tunge Byrder og trave timevis om i alle Slags Vejr, kan nok trænge til en lille Opmuntring.

Hvis man derfor i Stedet for Drikkepengesystemet indførte Sparemærkesystemet, opnaaede man sin Hensigt: at vise Barnet en Venlighed uden samtidig at udsæte det for en Fristelse.

Den Reform vil vi her i Assens forsøge at indføre. Paa Opfordring af den stedlige Kreds har her før Jul været afholdt et Par Møder, hvor man enedes om at arbejde for Sagen ved Mand og Mand imellem at opfordre andre til at føre Tanken ud i Praksis. Den koster saa lidt at gennemføre, blot Ulejligheden med at anskaffe Sparemærkerne.

Assens og Omegns Spare- og Laanekasse har velvilligst lovet at forhandle Mærkerne i Haandkøb.

Vort Løsen er:

Giv Børn Sparemærker i Stedet for Drikkepenge!

Elna Hansen.

Vi optager gærne Indlæg om denne vigtige Sag. *Red.*

Et Mindeord.

—o—

Den 4. Februar døde Fru Johanne Madvig, f. Santin, Enke efter Læge Madvig i Kolding; det sidste Aars Tid havde Fru Madvig opholdt sig i København. Hun var en elskværdig og begavet Personlighed, i Besiddelse af en sjælden klar Intelligens, meget Lune og en Handlekraft, der paa mange Maader har sat sig Spor i de Kredse, hvortil hun var knyttet.

Hun var før sit Ægteskab ansat som Lærerinde ved det kommunale Skolevæsen i København, og hendes fremragende pædagogiske Evner og store Kærlighed til sine „københavnske Gadedrenge" gjorde disse Aar rige for hende. Den daværende Skoledirektør Holbeck satte megen Pris paa hende som Lærerinde og skal have været mindre veltilfreds med, at hun opgav Skolegerningen ved sit Giftermaal. Efter at Fru Madvig var blevet Enke, blev hun boende i Kolding, og var 1909—1910 Medlem af Hjælpekassens Bestyrelse. Hun udførte et betydeligt Arbejde som Regnskabsfører for Hjælpekassen, samtidig med at hendes Interesse for Sagen bragte hende i Forbindelse med mange Mennesker ogsaa uden for Koldingkredsen. Det var Fru Madvig en stor Glæde at bringe Hjælp paa de Steder, hvor der trængtes, især søgte hun altid at gøre, hvad hun kunde for Enkerne.

Hvem der havde Lejlighed til paa nært Hold at følge Fru Madvigs Arbejde i disse Aar, maatte forbavses over hendes Utrættelighed til at komme til Bunds i en Sag, og den Frejdighed, hvormed hun kæmpede for at skaffe Midler til at arbejde med. Vi Kvinder havde saa megen Respekt for Fru Madvigs Evner og Dygtighed, at vi syntes, hun var selvskreven til at blive valgt ind i Byraadet og overalt, hvor der var Brug for dygtige Kvinder. Naar Fru Madvig ikke kom til at indtage den Plads, hun en Tid ogsaa selv ønskede, havde det maaske sin Grund i, at hun, der altid vilde se en Sag belyst fra flere Sider, ikke formaaede at slutte sig til et bestemt politisk Parti.

Alle, der kendte Fru Madvig, da hun stod i sin fulde Kraft, vil sikkert mindes hende som en ejendommelig stærk og frisk Personlighed, og mange vil sende hende en Tak.

Et Medlem af
Dansk Kvindesamfund.